

N:o 14.

Ank. till Riksd. kansli den 17 Mars 1896, kl. 3 e. m.

Betänkande, i anledning af väckt motion angående ändring i 5 § af underrättelserna om hvad vid tulltaxans tillämpning iakttagas bör.

(1:a A.)

I 5 § af underrättelserna om hvad vid tulltaxans tillämpning iakttagas bör är stadgadt följande:

»Å inkommande varor, som enligt taxan förtullas med vissa procent af värdet, bör godsegaren uppgifva inköpspriset med tillägg af emballagets värde jemte assurans, frakt och annan derå använd kostnad, intill dess de till lossningsorten anländt. Godsegarens uppgift skall, så vidt ske kan, styrkas af faktura och konossement.»

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 116, har herr *A. Petri* föreslagit, att ordalagen i 5 § af tulltaxeunderrättelserna måtte, till en noggrannare öfverensstämmelse med lagstiftarens verkliga mening, ändras derhän, att i stället för orden »till lossningsorten anländt» införas orden »till riket anländt».

Till stöd för detta yrkande anför motionären, att berörda 5 § af tulltaxeunderrättelserna af generaltullstyrelsen tolkas så, att uti de i paragrafen omförmälda varors tullpliktiga värde inberäknas äfven den frakt, som belöper å godset för transporten inom landet. Sedan motionären derefter uppräknat de vigtigaste af de varuslag, för hvilka tullen

utgår efter värdet, yttrar motionären: »Det är klart, att detta måste ansenligt fördyra varan, der tullafgiften redan i sig sjelf är så hög som 15 eller 10 procent af värdet, och ett fördyrande inträder likaledes, om man söker undgå fraktberäkningen genom att hålla agent å importorten och der omlasta varan, fränsedt obeqvämlichkeiten och ofta skadan, som uppstår vid ompackning. Härtill kommer det origtiga deruti, att det på de olika platserna skall betalas *olika tull* för samma varor, t. ex. Stockholm och Piteå, på grund deraf att varorna fraktas inom vårt eget land. I våra dagar, då konkurrensen är så stor, att man måste påräkna endast ett minimum af vinst, kunna sådana fördyranden och differenser blifva i högsta grad hinderliga för handeln och omsättningen i fråga. Om man å andra sidan kan slippa betala tull å en hög jernvägsfrakt genom att få sina varor sjöledes *direkt* till Stockholm eller Piteå, hvilket visst icke alltid låter sig göra, så bidrager ej detta till ökade inkomster för statens jernvägar.

Jag kan icke föreställa mig annat, än att lagstiftaren menat, att tull endast skall upptagas för *import* till riket, så att, då varan en gång inkommit till någon ort inom riket, den sedan skall betraktas som svensk vara, fri från tullfördyrande vid vidare transport mellan rikets olika orter.»

Vid behandling af denna motion har utskottet jemväl förehaft en genom remiss den 24 sistlidne Januari af Kongl. Maj:t till utskottet öfverlemnad underdånig framställning från Sveriges allmänna handelsförenings styrelse om vidtagande af åtgärder till undanrödjande af de missförhållanden, som förmenats härröra af generaltullstyrelsens ofvan omförmälda tolkning af ifrågavarande stadgande; varande vid remissen fogadt bland annat generaltullstyrelsens i ämnet infordrade underdåniga utlåtande. I detta utlåtande har generaltullstyrelsen, efter en redogörelse för framställningens innehåll, anført följande: Med det i § 5 af tulltaxeunderrättelserna använda uttrycket »lossningsorten» kunde uppenbarligen icke förstås annat än den hamn, der varan *för tullbehandling* upplossas, vid hvilket förhållande den tolkning, styrelsen gifvit åt ifrågavarande paragraf, vore lagligen grundad. Tillgodoseendet af det i ansöknigen framställda önskningsmål skulle således förutsätta en ändring i nämnda författningsrum. För en sådan åtgärd saknades emellertid, så vidt styrelsen kunde finna, giltigt skäl. Så länge en vara befordrades transito, vore densamma städe i tullbehandlingshänseende att betrakta såsom ännu varande utom landet, och någon rubbning häri kunde icke anses påkallad af den åberopade omständigheten, att berörda grund-

sats i tillämpningen ledde dertill, att samma slags vara kunde komma att draga olika tull på olika platser i riket; ty enahanda förhållande inträffade naturligtvis — utan att detsamma kunde betecknas såsom missförhållande — på grund af vexlande fraktkonjunktioner m. m. ofta äfven i det fall, att samma slags vara samtidigt infördes till olika svenska lossningsplatser eller till och med till en och samma lossningsort och icke befordrats transito inom landet. Generaltullstyrelsen hemställde därför, att Kongl. Maj:t måtte finna den underdåniga ansökningsen icke till vidare åtgärd föranleda.

Huruvida den tolkning af ordalydelsen i 5 § i tulltaxeunderrättelserna, som generaltullstyrelsen i ofvan anförda utlåtande velat göra gällande, må anses riktig eller icke, derom vill utskottet icke uttala något omdöme. Deremot hyser utskottet den uppfattning, att det icke är med rättvisa och billighet förenligt, att uti det tullpligtiga värdet af sådana inkommande varor, som enligt tulltaxan förtullas med vissa procent af värdet, skall inberäknas jemväl kostnad för frakt inom landet, och sådant synes ej heller hafva kunnat vara lagstiftarens mening. Utskottet anser nemligen, att det tullpligtiga värdet af en från utrikes ort inkommande vara bör motsvara varans värde vid ankomsten till riket och således icke i någon mån stegras på grund deraf att densamma fraktats längre eller kortare väg inom riket, i hvilken händelse tull skulle erläggas jemväl för kostnaden för det inom landet utförda arbete, som uppkommit genom varans forslande inom landet. I olikhet med generaltullstyrelsen anser därför utskottet, att nämnda författningsrum bör så ändras, att deraf tydliggen framgår, att det tullpligtiga värdet vid införsel sjöledes motsvarar värdet i den hamn, der varan först lossas ur från utlandet inkommande fartyg, och vid införsel landvägen motsvarar värdet vid den tullplats, dit densamma först anländt.

Utskottet hemställer därför,

att Riksdagen måtte besluta följande förändrade lydelse af 5 § i tulltaxeunderrättelserna:

»Å inkommande varor, som enligt taxan förtullas med vissa procent af värdet, bör godsegaren uppgifva inköpspriset med tillägg af emballagets värde jemte assurans, frakt och annan derå använd kostnad, intill dess de anländt, derest de fraktats med fartyg, till den hamn, dit de äro destinerade eller der de för vidare befordran till destinationsorten ur fartyget

lossas, och derest de fraktats å annat sätt, till första svenska tullplats. Godsegarens uppgift skall, så vidt ske kan, styrkas af faktura och konnossement. Företes icke dessa handlingar, vare tullkammaren pliktig, likasom den i allt fall är berättigad, att genom tillkallade två sakkunniga personer låta besigtiga varan och å angifningsinlagan anteckna antingen deras godkännande af det uppgifna värdet eller den tillökning deri, som de anse skäligen böra göras. Vill godsegaren icke verkställa förtullning efter det af besigtningmännen varan åsatta värde, skall skriftligt bevis derom å angifningsinlagan tecknas och varan derefter, så fort sig göra låter samt sist inom en månad från angifningen, genom tullkammaren å offentlig auktion försäljas. Sedan tullafgiften, beräknad efter försäljningsbeloppet, derest detta öfverstiger godsegarens värdeuppgift, men alltid minst efter denna senare, blifvit jemte auktionsomkostnaderna afdragen, skall behållna auktionssumman godsegaren tillställas.»

Stockholm den 17 Mars 1896.

På bevillningsutskottets vägnar:

G. F. ÖSTBERG.

Reservation:

af herr *Fredholm*, mot den del af utskottets motivering, som å sid. 2 i betänkandet börjar med orden »I detta utlåtande har general-tullstyrelsen» — — — samt slutar med orden »För en sådan åtgärd saknades emellertid, så vidt styrelsen kunde finna, giltigt skäl», hvilken del af motiveringen reservanten ansett böra hafva följande lydelse:

»I detta utlåtande har generaltullstyrelsen efter en redogörelse för framställningens innehåll, anfört följande: »Med uttrycket lossningshamn i § 5 af tulltaxeunderrättelserna kan uppenbarligen icke »förstås annat än den hamn, der varan för tullbehandling upplossas». I § 5 af tulltaxeunderrättelserna, hvilken paragraf handlar om huru värdet å inkommande varor i visst fall skall beräknas, förekommer emellertid icke ordet »lossningshamn». Utskottet har också hos vederbörande gjort sig underrättadt om, att sistnämnda ord genom misstag influtit i den ur generaltullstyrelsens utlåtande nu citerade sats och att det bör rättas till »lossningsort», likasom ordet »hamn» i det följande bör utbytas mot ordet »ort». Med iakttagande af denna rättelse finner generaltullstyrelsen i fortsättningen af sitt utlåtande den tolkning, som styrelsen åt ifrågavarande paragraf gifvit, vara lagligen grundad. Vidare säger styrelsen: »Tillgodoseendet af det i ansökningen framställda önskningsmål skulle således förutsätta en förändring i nämnda »författningsrum. För en sådan åtgärd saknades emellertid, så vidt »styrelsen kunde finna, giltigt skäl».